

erindrer ikke i Skilbringen af Ulykkerne at have set noget Saadant; i alt Fald maa det være Noget, der er flet saa indtagelsesvis, at Ulykken ikke kan skildres gjennem et saadant ganske enkeltstaaende Tilfælde. Derimod har det ærede Medlem utvivlsomt Ret i, at til Trods for den beundringsværdige Gavnildhed, den eksempelvis Gavnildhed, som er viist overfor disse Ulykker, og trods den udmærkede Maade, hvorpaa man har søgt at give denne Gavnildhed den rette Anvendelse, dog ikke Alt er blevet gjenoprettet; det er viist saare langt derfra. Selv om en stor Del af de Skadelidte, som Ulykken har rammet, kunne siges at have faaet en Hjælp, der svarer til deres Trang, — naturligtvis kan deres Nød, Frygt og Bekymringer ikke erstattes — er det utvivlsomt, at ikke blot de Velhavende, der have lidt meget, betydeligt og ikke kunne vente nogen Erstatning (Frederiksen: Erstatning?) ikke kunne vente nogen Hjælp, for at jeg ikke skal bruge det ærede Medlems urigtige Udtryk, men ogsaa mange Ikkewelhavende ikke have faaet en saadan Hjælp, som svarer til den Skade, de have lidt. Jeg er derfor ogsaa tilbøjelig til, at tro, at naar man fra Statens Side skal i det foreliggende Forhold komme de paagjældende Egne indpde, maa det ske ved Foranstaltninger som dem, der omtales i dette Lovforslag, og ved den Maade, hvorpaa man der kommer til Hjælp, ville vi vise, at man ogsaa fra Statens Side har Diet henvendt paa at yde Understøttelse overfor denne Ulykke, saameget mere, som der jo aabenbart er Tale om en Foranstaltning, ikke blot til Frelse for de enkelte omhandlede Beboere, men til Bevarelse af en Del, og det ingenlunde de ringeste Egne af vort Fædeland. Naar jeg ogsaa gaar ud fra den Forudsætning, at den Ulykke, som har rammet de Paagjældende, vel ad privat Vel har fundet en overordentlig snuud Hjælp, men ingenlunde har fundet Afhjælpning i Ordets fulde Betydning, og at man, Sagen set fra Statens Side, har omtrent samme Grund her til at træffe Foranstaltninger, som man har, naar der er Spørgsmaal om Sandflugtens Dæmpning og lignende Foranstaltninger, tror jeg, at man ikke maa være for karrig med, hvad man i denne Henseende byder. Nu er jeg tilbøjelig til at tro, at forsaavidt — hvad man ikke kan se af Motiverne — Beregningen er fremgaaet af omhyggelige Undersøgelser, som man kan stole paa, da er den Hjælp, man byder fra Statens Side, kneben nok. Der næst er jeg enig med en æret Taler (Winther) i, at den Fordeling, Loven foreskriver, ikke er rigtig. Jeg kan ikke indse, at det er rigtigt i dette Tilfælde at forbigaa Amtet. Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) mente, at Amtet ikke burde hjælpe i dette Tilfælde; snarere, mente han, burde Syderne yde Noget af den Krigsfladeserstatning, de have faaet. Jeg tror nu rigtignok ikke, at Syderne ere blevne seje af den Erstatning, de have faaet, end siges, at de skulde

have Noget tilovers af den til Maribo Amt, og jeg tror for Øvrigt heller ikke, at det egentlig var det ærede Medlems Mening; det var snarere en lille Udflugt, han gjorde, og som han rimeligvis snart er kommen tilbage fra. Derimod tror jeg, at vi meget godt, i det Mindste tilfæls, kunne anvende Neglerne for Sandflugtens Dæmpning. Det har jo Betydning for et Amt at bevare de Strækninger, hvorfra det henter Midlerne til Dænkningen af sine Udgifter, og denne Betydning har navnlig ogsaa for Maribo Amt den sydlige Del af Falster og den sydvestlige Del af Lolland, thi hvis disse Dele af Amtet blive bortrevne af Havet, saa vil Amtet forringes i en overordentlig følelig Grad. Derfor tror jeg, som sagt, at en Del af Byrden burde posititvt paalægges Amtet. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa at antyde; i hvilket Forhold Amtet burde deltage i Udgifterne, men skal kun sige, at der er i Sandflugtsloven Tale om en Sjettedel, og jeg vilde ikke finde, at et saadant Bidrag fra Amtets Side vilde være for meget forlangt i det foreliggende Tilfælde. Et Bidrag af en Sjettedel vilde, da den samlede Udgift andrager 400,000 Rd., for det vedkommende Amt svare til 2 à 2½ Rd. pr. Rd. Hartkorn over hele Amtet. Saavidt jeg erindrer, har Amtet nemlig henved 31,000 Rdr. Hartkorn, og en Byrde som den, jeg her omtaler, vilde jo dog ikke være meget byrdefuld; snarere tror jeg, at Amtet burde udrede noget Mere. Men saa er der selve Kommunerne. Jeg vil nok tro, at der er Kommuner, som efter Loven faktisk blive medtagne ved Fordelingen, thi da der i Lovforslaget staar „Giendomme“, gaar jeg ud fra; at der derved menes ikke blot Fordeindomme, men ogsaa andre Giendomme, saasom Kirker, Fabrikker osv. Dette maa menes; menes det ikke, er det en Feil ved Loven, thi enhver Giendom, som er beliggende inden for det Omraade, som beskyttes af disse Dæmninger, har Interesse af disses Opførelse, og Kirkeierne f. Ex. maa ogsaa yde deres Skjærv. Derfor siger jeg, at det gjerne kan hændes, at samtlige Giendomme i en Kommune komme til at bidrage til disse Digers Opførelse, men det har dog en anden Betydning, om selve Kommunerne komme med som saadanne, thi naar der optages Laan til Forrentning og Afbetaling, da ville ogsaa Nybyggere, som nedsette sig i en Kommune for der at drive Næring, Handel eller Fabrikdrift, faae en passende Del at udrede af det hele Beløb, der medgaar til Digerne, og som ogsaa de nyde Frugterne af, idet de blive beskyttede af Digerne. Der kan saaledes meget vel ansøres Grunde for, at lade Kommunerne betale en vis Del. Vi komme da tilbage til selve de enkelte Beboere, og da vil jeg erkjende, at forsaavidt „Giendomme“ faar den Udstrækning og den Forklaring, jeg har tilladt mig at give det, ville vi nogenlunde komme til at træffe det Rette. Naar det imidlertid heder i § 2, at den aarlige Bedlighedsbælselse a